

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувачка ступеня доктора філософії **Коломієць Катерини Вячеславівни, 1998 року народження, громадянка України** освіта вища: у **2021 році** закінчила **Київський національний університет імені Тараса Шевченка** за спеціальністю "Право" (диплом магістра).
З **вересня 2022 року** по теперішній час аспірантка заочної форми навчання кафедри інформаційних технологій ННПП НАВС, виконала акредитовану освітньо-наукову програму **Національної академії внутрішніх справ**.
На сьогодні державний експерт експертної групи нормативного забезпечення цифровізації Міністерства цифрової трансформації
Разова спеціалізована вчена рада утворена наказом **Національної академії внутрішніх справ** від «10» червня 2026 року № 772, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради - **Олени Таран**, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ;

Рецензентів - **Лариси Удалової**, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри кримінального процесу Національної академії внутрішніх справ;

Михайла Грібова, доктора юридичних наук, професора, провідного наукового співробітника науково-дослідної лабораторії з проблем протидії злочинності навчально-наукового інституту поліцейської діяльності Національної академії внутрішніх справ;

Офіційних опонентів - **Оксани Капліної**, доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри кримінального процесу Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого;

Василя Топчія, доктора юридичних наук, професора, директора навчально-наукового інституту права Державного податкового університету.

на засіданні «29» липня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань «Право» **Коломієць Катерині Вячеславівні** на підставі публічного захисту дисертації «Предмет доказування в кримінальних провадженнях про привласнення, розтрату або заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано в **Національній академії внутрішніх справ, МВС України, м. Київ**.

Науковий керівник – **Микола Погорецький**, доктор юридичних наук, професор, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, перший проректор.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису. Дисертація є першим в Україні комплексним кримінальним процесуальним дослідженням теоретичних, правових і прикладних проблем предмета доказування у кримінальних провадженнях про привласнення, розтрату або заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем, у якому сформульовано авторську концепцію видового предмета доказування за ст. 191 КК України, визначено його структурні елементи, особливості, засоби доказування та практичне значення для сторони обвинувачення, сторони захисту й суду. У результаті здійсненого дослідження сформульовано й обґрунтовано, а також додатково аргументовано низку наукових положень і висновків, які виносяться на захист, зокрема:

вперше сформульовано авторську концепцію видового предмета доказування у кримінальних провадженнях за ст. 191 КК України як системи взаємопов'язаних обставин, що підлягають встановленню або спростуванню залежно від форми кримінального правопорушення: привласнення, розтрати або заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем. Обґрунтовано, що видовий предмет доказування у таких провадженнях охоплює майновий, службово-функціональний, поведінковий, суб'єктивно-цільовий, наслідковий та процесуально-інструментальний блоки обставин;

вперше визначено структурні елементи предмета доказування у кримінальних провадженнях про привласнення, розтрату або заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем. До таких елементів віднесено: обставини, що становлять кінцеву мету доказування у кримінальному провадженні; інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи та підлягають доказуванню. Доведено, що у провадженнях за ст. 191 КК України ці елементи конкретизуються через правовий режим майна, факт ввірення майна або перебування його у віданні особи, службові повноваження щодо майна, спосіб протиправного обернення майна, прямий умисел, корисливий мотив, корисливу мету, майнову шкоду та причинний зв'язок між діянням і майновим результатом;

вперше розроблено диференційовану модель предмета доказування залежно від форми кримінального правопорушення, передбаченого ст. 191 КК України. Для привласнення ключового значення набуває доказування правомірного початкового доступу особи до майна, факту його ввірення або перебування у віданні та подальшого утримання як свого. Для розтрати – доказування неправомірного вибуття майна на користь інших осіб, відсутності законної господарської підстави такого вибуття та настання майнового результату. Для заволодіння шляхом зловживання службовим становищем – доказування службово-функціонального зв'язку між повноваженнями службової особи, прийнятими нею рішеннями, рухом майна та кінцевим вигодонабувачем;

вперше обґрунтовано критерій службово-функціонального зв'язку як самостійний елемент видового предмета доказування у провадженнях за ч. 2–5 ст. 191 КК України. Його зміст полягає у необхідності доведення не лише формального статусу службової особи, а й реального зв'язку між її службовими повноваженнями, можливістю впливати на рух майна, способом заволодіння та майновим результатом. Відсутність такого зв'язку унеможливорює кваліфікацію діяння як заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем;

вперше сформульовано положення про презумпційний фільтр доказування у кримінальних провадженнях за ст. 191 КК України. Його зміст полягає в тому, що сторона обвинувачення має не лише довести факт руху майна, укладення договору, підписання акта, здійснення платежу чи прийняття управлінського рішення, а й спростувати презумпцію правомірності правочину, добросовісності службової особи та правомірності рішень суб'єктів владних повноважень. Це дає змогу відмежувати кримінально каране протиправне обернення майна від цивільно-правового, господарського або управлінського спору;

вперше обґрунтовано значення документально-господарського маскування як типової доказової проблеми у кримінальних провадженнях за ст. 191 КК України. Доведено, що у цій категорії проваджень предмет доказування має охоплювати не лише факт існування договорів, актів виконаних робіт, накладних, платіжних доручень, тендерної документації чи управлінських рішень, а й перевірку того, чи не використовувалися такі зовні правомірні юридичні форми для приховування протиправного обернення майна на користь службової особи або третіх осіб;

вперше запропоновано розуміння видового предмета доказування у кримінальних провадженнях за ст. 191 КК України як проміжного рівня конкретизації між родовим та індивідуальним предметом доказування. Доведено, що саме видовий рівень дає змогу врахувати особливу правову природу ст. 191 КК України, яка поєднує ознаки кримінального правопорушення проти власності, службового, корупційного та економічного кримінального правопорушення. За своїм змістом дисертація відповідає вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (зі змінами), Вимогам до оформлення дисертації, затверджених наказом міністерства освіти та науки України від 12 січня 2017 року № 40 (зі змінами) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44 (зі змінами).

Здобувачка має 14 наукових публікацій за темою дисертації, зокрема сім наукових статей, опублікованих у наукових виданнях України, визнаних фаховими з юридичних наук, 1 наукова стаття, опублікована у міжнародному науковому виданні, а також 6 тез наукових доповідей для участі в міжнародній науково-практичній конференції, семінарі та круглому столі. У наукових публікаціях у повній мірі обґрунтовуються отримані наукові результати відповідно до поставленої мети:

1. Коломієць К. В. Доктрина стандарту доказування у судочинстві: порівняльний аспект. *Вісник кримінального судочинства*. 2021. № 1–2. С. 183–200. DOI : <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2021.1-2/183-200>.

2. Коломієць К. В. Щодо розуміння співвідношення понять предмет доказування та межі доказування у кримінальному провадженні. *Вісник кримінального судочинства*. 2022. № 1–2. С. 246–252. DOI : <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2022.1-2/246-252>.

3. Коломієць К. В. Доктринальні підходи до визначення поняття «предмет доказування» у кримінальному провадженні. *Вісник кримінального судочинства*. 2022. № 3–4. С. 192–200. DOI : <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2022.3-4/193-201>.

4. Коломієць К. В. Вплив правових презумпції на обставини, які входять до предмета доказування у кримінальному провадженні. *Вісник кримінального судочинства*. 2023. № 1–2. С. 201–210. DOI : <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2023.1-2/201-210>.

5. Коломієць К. В. Подія кримінального правопорушення як елемент предмета доказування – фундаментальна гарантія прав людини в кримінальному процесі України: доктринальний та практичний аналіз. *Вісник кримінального судочинства*. 2024. № 3–4. С. 249–264. DOI : <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2024.3-4/249-264>.

6. Коломієць К. В. Деякі слідчі (розшукові) дії як засіб встановлення та доказування обставин предмета доказування у провадженнях про привласнення, розтрату або заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем. *Вісник кримінального судочинства*. 2025. № 3–4. С. 347–361. DOI : <https://doi.org/10.59835/2413-5372.2025.3-4/347-361>.

7. Kolomiets K. DOCTRINAL APPROACHES TO DEFINING THE SUBJECT OF PROOF: CONTENT AND STRUCTURAL ELEMENTS. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*. 2026. № 1. pp. 35–45. DOI : <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2026-1-4>.

8. Коломієць К. В. Винуватість обвинуваченого як елемент предмета доказування у кримінальних провадженнях щодо привласнення, розтрати або заволодіння майном шляхом зловживання службовим становищем. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2026. Вип. № 2. ч. 3. С. 108–114. DOI : <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2026.02.3.15>.

У дискусії взяли участь члени разової спеціалізованої вченої ради та висловили зауваження:

Офіційний опонент – доктор юридичних наук, професор **Капліна Оксана Володимирівна**, завідувач кафедри кримінального процесу Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, виступила без зауважень.

Офіційний опонент – доктор юридичних наук, професор **Топчій Василь Васильович**, Державний податковий університет, директор навчально-наукового інституту права, виступив без зауважень.

Рецензент – доктор юридичних наук, професор **Удалова Лариса Давидівна**, Національна академія внутрішніх справ, директор навчально-наукового інституту післядипломної освіти, виступила без зауважень.

Рецензент – доктор юридичних наук, професор **Грібов Михайло Леонідович**, Національна академія внутрішніх справ, провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем протидії злочинності навчально-наукового інституту поліцейської діяльності, виступив без зауважень.

Голова ради – доктор юридичних наук, професор **Таран Олена Вікторівна**, Національна академія внутрішніх справ, завідувач кафедри кримінального процесу, виступила без зауважень.

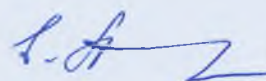
Результати відкритого голосування:

«За» 5 (п'ять) членів ради,
«Проти» немає членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує **Коломієць Катерині Вячеславівні** ступінь доктора філософії з галузі знань «Право» за спеціальністю **081 «Право»**
Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова

разової спеціалізованої вченої ради

 Олена ТАРАН

